

Τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν των ὅπου ἔζησεν ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ἀκόμῃ ὥρας, διηγέθη πῶς τοῦ ἐκλάπη ἢ ἐπιστολῇ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Γεώργιος Ἀνδρέου ἀνήγγελλε τὴν ἐπάνοδόν του, πῶς ἀπεφάσισε νὰ προλάβῃ μὲ οἶαν δῆποτε θυσίαν τὰς συνεπείας τῆς ἀμελείας του, ὥστε καὶ τὴν ζωὴν του αὐτὴν νὰ δώσῃ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς τοῦ οἰκογενειάρχου τὸν ὁποῖον ἀκουσίως ἐξέθηκε εἰς κίνδυνον.

Καὶ οὕτως ὁ Μαρτὲν θύμῃ τοῦ καθήκοντος ἔσωσε διὰ τῆς ζωῆς του δλόκληρον οἰκογένειαν.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Δ. Π. Α.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΟ ΕΦΝΩΝ

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐκλεξάμενος τελευταίως μέλη αὐτοῦ λογίους ἑλλοδαποὺς καταγινομένους περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὰ προσήκοντα διπλώματα. Τινὲς τῶν ἐκλεχθέντων ἀπεκρίναντο ἑλληνιστὶ, τούτων δὲ τὰς ἐπιστολάς καταχωρίζομεν κατωτέρω, ἵνα καταδειχθῇ πόσον καλῶς ἱκανοὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ λογίων γράφουσι τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

Ἐν Γοττίνῃ τῇ 16]28 Μαρτίου 1882.

Σεβαστοί μοι Κύριοι

Με μεγίστην χαρὰν ἔλαβον τὸ δίπλωμα καὶ τὴν ἐπιστολήν σας καὶ με μεγίστην εὐγνωμοσύνην ἀποδέχομαι τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ προσηνέγκετε, ἐν ᾧ με ἐξελέξασθε μέλος ἀντεπιστέλλον τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Θὰ ὑποπειράσω νὰ γίνω μὲ τρόπον τινα ἄξιος ταύτης τῆς τιμῆς καὶ βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ ποίησις πάντοτε θὰ μοι εἴναι πολλὰ ἀγκαπητὴ, ἀν καὶ ἐντὸς τῶν πλησίον μηνῶν (καὶ ἴσως ἐτῶν) πάλιν ἄλλοῖα πράγματα θὰ ἀπαιτήσωσι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐνεργείας μου.

Τώρα ἀκόμῃ ἐν ἔργον μου ἀνῆκον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν εὕρισκεται ἐν τῷ τυπογραφείῳ, ἢ μετὰφρασις δηλαδὴ τοῦ δράματος «Οἱ τριάκοντα Ἀλεξάνδρου Ῥίζου τοῦ Ῥαγκαθῆ». Ἀλλὰ μόλις ἔμπορῶ νὰ γράψω ἔργον μου, αὐτὸς γὰρ ὁ ποιητὴς μετέφρασε ταύτην τὴν φορὰν μέγα μέρος.

Σας πέμπω σήμερον ὡς τεκμήριον τῆς bona voluntas μου ἐν φυλλάδιον παλαιὸν τῆς Gegenwart καὶ μεταφράσεις τινὰς μικρῶν ποιημάτων ἑλληνικῶν οὕτω τετυπωμένας. Πέμπω πρὸς τοῦτο τὴν Inauguraldissertation μου ἵνα ὁ ἐπιμελούμενος ἔμπορῇ νὰ μανθάνῃ ἐκ τῆς Vita ποῖον περίπου εἴνε τὸ νέον καὶ ἀνάξιον μέλος τοῦ Συλλόγου.

Ὅτι εἶμαι (καὶ εὐχομαι εἶναι) υἱὸς τοῦ οὐ πάνυ ὥς πέπεισμαι ἐν τῇ Ἑλλάδι λησμονηθέντος φιλέλλητος Adolf Ellissen ἵσως δὲν εἶνε ἄγνωστον.

Ἐλπίζω ὅτι οὐ λίαν ἀργὰ θὰ ἔχω τὴν τιμὴν καὶ χαρὰν νὰ γνωρίζω καὶ αὐτοψεῖ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἐν ταῖς Ἀθήναις.

Δέξασθε ἐν τῷ μεταξὺ τὴν διαβεβήωσιν τῆς πρὸς τὸν φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσὸν ἐξαιρέτου μου ὑπολήψεως.

O. A. ELLISSEN

Doctor Philosophiae

Υ. Γ. Τούτους τοὺς στίχους ἔγραψα εἰς Ἀθήνας ἔς τὴν ἡμέραν τοῦ μισσημοῦ μου (τὴν 15 Ἰουνίου 1838) διὰ τὸν φίλον μου Λεωνίδα Μαυρομυχάλην τὸν Σπαρτιάτην.

Ἀθῆναι! σ' ἀποχαιρετῶ
Ἀγαπητὴ μου πόλις!
Θέλεις ἰδῆ τὸν φίλον σου
Στιγμὰς ὀλίγας μόλις. . .
ὦ ζωογόνε ἦλιε
Αὐτῆς ἐδῶ τῆς σφαίρας
Καὶ τῆς παρούσης ἔφορος
Βαρυπενθοῦς ἡμέρας
Ὅσον φαιδρὸς ἔς τοὺς εὐτυχεῖς
Χύνεις λαμπρὰς ἀκτίνας
Τόσον ζοφώδης φαίνεσαι
Ἐς τὸν λείποντα Ἀθήνας.

Ἐν τῷ μοναστηρίῳ Βενεδικτεῖω τοῦ Κασσίνου ὅρους, τῇ 16 Μαρτίου 1882.

Κύριε Πρόεδρε

Μετὰ πολλῆς καὶ εἰλικρινοῦς χαρᾶς ἐδεξάμην τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσάν μοι ὅτι ὁ φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς μὲ ἐξελέξατο μέλος ἐπίτιμον αὐτοῦ. Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τῷ Συλλόγῳ Φιλολογικῷ καὶ τῷ ἀξιοτίμῳ προέδρῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ νεμνηθείσῃ μοι τιμῇ, ἣ ἐπιβάλλει μοι τὸ χαριέστατον προσῆκον οὐ μόνον μετὰ νέας καὶ μείζονος σπουδῆς νὰ σπουδάσω περὶ τὰ γράμματα ἑλληνικὰ ἀ ἀείποτε ἐθαύμαζόν τε ὥς ὄντως «κτῆμα ἐς αἰ» καὶ ὥς καλλίστην κληρονομίαν οὐχὶ τοῦ μὲν ἢ τοῦ δέ, ἀλλὰ παντὸς τοῦ κόσμου πεπολιτισμένου τοῖς μαθηταῖς μου πρὸ ὀφθαλμῶν τιθεῖς, ἀλλὰ καὶ νὰ λάβω μέρος ἐνθερμον εἰς πάντα ἀφορῶντα τὰ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα, ἄλλως τε καὶ ἐν τῇ παρούσῃ τῶν πραγμάτων καταστάσει.

Δὲν πρέπει, ἀναμφιβόλως, καὶ οἱ φιλόμουσοι λησμονοῦντες τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους

ἔρδοι τις ἢν ἕκαστος εἰδείη τέχνην

νὰ περιεργάζωνται τὰ τῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν, οὐχ ἥττον ὅμως

δὲν δύναμει, ὁρῶν τὰ παρόντα πράγματα, ἵνα μὴ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν ὅπως, λυθησομένου μετὰ πολλὰς ἢ ὀλίγας ἡμέρας τοῦ ζητήματος ἀνατολικοῦ προπόντως σωθῇ τὸ ἄξιωμα καὶ τὸ διάφορον τῶν Ἑλλήνων τῶν ποτὲ ἀνδρειοτάτων προμάχων τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὴν τῶν βαρβάρων βαρβαρότητα καὶ δουλείαν. Τὸ δὲ νῦν ἔχον παρκαλῶ τὸν Ἰψιστον ὅπως εὐλογήσῃ καὶ ἀνανεώσῃ καὶ εἰς νέαν ἀναστήσῃ ἀκμὴν τὴν τε πᾶσαν τῶν Μαρκθωνομάχων πετρίδα καὶ μάλιστα τὴν ὀρθῶς καλουμένην «Ἑλλάδα Ἑλλάδες», «τῆς πάσης Ἑλλάδος παίδευσιν», καὶ δὴ καὶ «κοινὸν πειδευτήριον πάντων ἀνθρώπων», τὰς ἀοιδίμους καὶ ἱοστεφάνους Ἀθήνας λέγω, τὸ «δαμόνιον πταλίεθρον», ἐν ᾧ «Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι . . . ἀποφερβόμενοι κλεινοτάτην σοφίαν».

Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑμῖν ὑποδείξω πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν πόλιν ὁμολογουμένην ποτὲ εἶναι «ὀνομαστοτάτην παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις» καὶ ἔτι σήμερον τόσον παρέχουσιν ἄξιον θέας καὶ ἐπισῦρον πᾶσαν τὴν προσοχὴν τῶν σκεπτομένων τῇ. Διὰ τοῦτο φωνή τις φαίνεται μοι νὰ ψιθυρίζῃ ἀεὶ εἰς τὸ ὅτιον τὸ ἄστυκ. παλαιόν. Ἰάμεν εἰς Ἀθήνας. Ἐλπίζων μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐκπληρώσω τὸν πόθον μου, κατὰ τὸ πικρὸν πρέπει ν' ἀγαπῶ νὰ ἐγκαρδίως ἀσπάζωμαι οὐ ἐπιθυμῶ ἀπὸ καιροῦ σὺν Πλαύτου στίχῳ ἐν τῷ Στίχῳ του (μιμήσει τῶν Φιλαδέλφων Μενάνδρου).

Salvete Athenae quae nutrices Graeciae.

Ἐν τέλει, κύριε πρόεδρε, δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Ἑρρίκος Πέρενδραχ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1882.

Κύριοι,

Σᾶς παρκαλῶ νὰ ἐκφράσητε εἰς τὸν Σύλλογον Παρνασσὸν τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μοὶ περιποίησα, ψηφίσας με μέλος ἐπίτιμον.

Τὸ δίπλωμα τὸ ὁποῖον ἔλαβον πάντοτε θὰ τηρήσω ὡς σημεῖον τῆς τιμῆς ταύτης.

Λαμβάνω τὴν ἐφορμὴν νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω περὶ τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

I. B. D' ARCY

Ἐν Κερκύρα τῇ 4 Ἀπριλίου 1882.

Κύριε Πρόεδρε

Προχθὲς ἔλαβον, ὅταν ἔφθασα ἐδῶ, τὸ γράμμα ἐν τῷ ᾧ ποίῳ μὲ πληροφορεῖτε, ὅτι ὁ φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς μὲ ἐψηφίσατο μέλος ἐπίτιμον. Ἐν τῇ διαμονῇ μου ἐν Ἀθήναις δυστυχῶς δὲν τὸ ἐγνώριζον, καὶ ἔτσι δὲν ἠμπόρουν νὰ σᾶς ἐκφράσω προσωπικῶς τὴν εὐχαριστίαν μου διὰ

τὴν μεγάλην τιμὴν, τῆς ὁποίας ὁ Σύλλογος μὲ ἠξίωσε. Δι' ὃ διαζομαι, πρὶν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου νὰ σὰς γράψω διὰ νὰ σὰς παρκκαλέσω, νὰ δεχθῆτε ἐσεῖς καὶ νὰ προσφέρητε καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἀξιότιμα μέλη τοῦ Συλλόγου τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ βαθυτάτου μου σεβασμοῦ καὶ τῆς μεγάλης εὐχαριστήσεως, μετὰ τῆς ὁποίας ἀνέγνων τὸ γράμμα σας. Τὸ δίπλωμα ἐπιτίμου μέλους τοῦ Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐστείλατε, εἶνε καὶ θὰ μείνῃ δι' ἐμὲ ἀείμνηστον καὶ ἀξιοτίμητον σημεῖον τῆς εὐνοίας καλῶν κἀγαθῶν Ἑλλήνων. Τὰ ἔργα μου—«καθ' δύναμιν»—βεβαίως εἶνε μικρά, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν ὀρχίαν καὶ ἀγαπητὴν πατρίδα σας εἶνε μεγάλη, καὶ μετὰ τῆς μεγίστης εὐχαριστίας βλέπω, ὅτι ἀναγνωρίζετε τὸσον εὐγενῶς ταῦτα τὰ αἰσθημὰτά μου.

JEAN RIO.

Ἐν Γράτς τῇ 20 Μαρτίου 1882.

Κύριοι

Ἐκλέξαντες ἐμὲ μέλος ἐπίτιμον τοῦ ὑμετέρου περιφήμου συλλόγου ἐξοχώτατα ἐτιμήσατε τὰς ὀλίγου ἀξίας μου περὶ ἐλληνικῶν μελέτας. Εὐχαριστῶν δὲ σὰς ἐξ ὅλης μου καρδίας σας βεβαιώνω, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο, αὕτη ἡ σημείωσις θὰ εἶνε ἀφορμὴ νὰ σπουδάσω πλέον περὶ τῆς ὑμετέρας γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Διατελῶ μετὰ τῆς προσηκούσης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Dr. GUSTAV MEYER

τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ ἐν Γράτς πανεπιστημίου.

Ἐν Μονρεάλ (Καναδᾷ) τῇ 14 Μαρτίου 1882.

Τῷ ἐν Ἀθήναις ἐπισήμῳ φιλολογικῷ Συλλόγῳ Παρνασσοῦ καὶ πᾶσι τοῖς τούτου μέλεσιν χαίρειν.

Κύριε Πρόεδρε

Μεγίστην μὲν ὑπὲρ τοῦ ἐκλεχθῆναι με ὡς μέλος ἀντεπιστέλλον τοῦ ὑμῶν Συλλόγου χάριν ἔχω καὶ ἀποδίδωμι. Πάντα δὲ τὰ τῶν τοιούτων μελῶν προσήκοντα πειράσομαι ἐκπληρεῖν, καὶ κατὰ μου δύναμιν ὅτι χρηστότατον ἐμὲ τῇ ὑμῶν ἐνδοξοτάτῃ κοινωνίᾳ παρέχειν.

Ὁ πάντων ταπεινὸς καὶ εὐγνωμονέστατος δοῦλος

L. A. HUGUET LATOUR.

Ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας 27]3, 1882.

Κύριε Πρόεδρε

Ἐλαβον τὸ ἔγγραφόν σας ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου καὶ τὸ δίπλωμα δι' οὗ

ὁ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν προεδρείαν Σύλλογος μ' ἐξέλεξε μέλος αὐτοῦ ἀντεπιστέλλον.

Εὐχαριστῶ, ὑμῖν, κύριε πρόεδρε, καὶ δι' ὑμῶν ὁλοκλήρῳ τῷ Συλλόγῳ διὰ τὴν τιμὴν, ἧς με ἡξίωσε, βεβαιοῦμαι δὲ ὑμῖν, ὅτι θέλω προσπαθῆσαι, ὅση μοι δύναμις, ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ὑμετέραν εὐμενῇ διάθεσιν.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ διαβιβάζω ὑμῖν τὴν ἔκφρασιν τῆς βεθείας μου ὑπολήψεως καὶ καὶ ὑποσημειωθῶ ὅπως πρόθυμος

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΡΟΟΜΒΑΧΕΡ.

Ἐν Φρειδοῦργῳ 3 Ἀπριλίου 1882.

Κύριε Πρόεδρε,

Λαβὼν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ δίπλωμα διὰ τοῦ ὁποίου γνωστοποιοῦμαι, ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις φιλολογικὸς Σύλλογος Περνασσὸς με ἐξελέξατο μέλος αὐτοῦ ἐπίτιμον, σπεύδω καὶ ἐκφράσω ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν τιμὴν, ἣν ὁ Σύλλογος εὐφροσύνῃ καὶ με περιποίησιν, καὶ καὶ διαβεβαιώσω ὑμᾶς ὅτι μετὰ χαρᾶς θεωρῶ ἐμαυτὸν μέλος ἑταιρείας, ἥ ὁποία ὡς εἶδον ἐκ τοῦ κλονισμοῦ αὐτῆς, ἐπιδιώκει τὸσον γενναίους σκοποὺς πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Μετ' ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως

BERNHARD SCHMIDT

καθηγητῆς

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΘΗΡΑΣ

Αἱ κάτωθι δημοσιευόμεναι παροιμίαι Θήρας εἰσι ἐκ τῆς συλλογῆς δημοδῶν προϊόντων τοῦ κ. Παπαλά. ἦν ἡγόρασε πρὸ τινων ἐτῶν ὁ Σύλλογος. Μεταξὺ τῶν δημοσιευομένων ἐνταῦθα εἰσὶ καὶ τινες ἐκδεδομένοι, ἀλλὰ περατίνονται ἕνεκα τῆς γλωσσικῆς αὐτῶν ἀξίας.

1. Μήτε πικρὸς καὶ ῥίξῃς με, μηδὲ γλυκὺς καὶ φῃς με.
2. Ἄ(ν) δὲ(ν) σφαῖ τὸ πρόβατο, τ' ἄλειμάν του δὲ(ν) φαίνεται.
3. Ἡ με τρέλλα ἢ με γνῶσι ὁ καιρὸς θὰ τελειώσῃ.
4. Σὰν τὸ μπόι μου εἶνε πολλοί, μὰ σὰν τὴ γνώμη μου κανεῖς.
5. Καλλίτερον διανεῦτρα παρὰ δουλεῦτρα.
6. Πέντε βούδια δυὸ ζευγάρια.
7. Κι' οἱ ἅγιοι φοβέρον θέλου(ν)
8. Τοῦ Γενάρη τὸ φαγγάρι παρὰ λίου εἶνε ἕμερα.
9. Στάλα με στάλα τὸ νερὸ τὸ μαρμαρο τρυπᾷ τα.